

KIBLEGÂH EV İNŞAATI-4

Nureddin Yıldız Hocamız tarafından 9 Aralık 2012 Pazar günü yapılan Hayat Rehberi sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahabihi ecmaîn.

Aziz kardeşler,

Allah'ın imtihan etmek için bizi, bu fani dünyaya gönderdiğini hepimiz biliyoruz. Kimse “Piknik yapmak için geldik, şöyle bir görelim buraları, ziyarete geldik.” diye turistlik bir amaçla dünyada bulunduğunu iddia etmiyor. Yalnız şu ayrıntıda sıkıntımız var. Allah bizi imtihan etmek için dünyaya gönderdi, bunu biliyoruz; fakat bu imtihanı Ebu Cehil kırbaçla döverken, çocuğun küçükken öldüğünde, sen hastanede çok ağır acılarla kıvranırken, olan paramı kaybedince, trafik kazası geçirince verdiğimizizi zannediyoruz. Bu yanlış! Neden? O zaman sadece, Allah'ın dertli kulları imtihan olacak demektir. Allah ise her yarattığı kulunu imtihan etmek istiyor. Ne kadın ne erkek ne sakat ne sağlam ne beyaz ne de kara ayrımı Allah için yok ki. Hepimiz Allah'ın kuluyuz, her kul “En güzel hangimiz amelini yapacak.” yarışındadır. لِيُبَلِّغُكُمْ أَيْكُمُ أَحْسَنُ عَمَلًا En güzelini hanginiz yapacak bakalım, imtihanında ve yarışındayız.

Şunu düzeltmemiz gerekiyor. Hastanedekiler imtihan halinde; camidekiler ne halindeler? Onlar da imtihan halindeler. Trafik kazası geçirenleri Allah imtihan ediyor; sabredecekler mi etmeyecekler mi? Peki, ticarethanesinde müşterisine karşı alışveriş ilişkisinde bulunan ne halinde? O da imtihan halinde; bakalım haram yiyecek mi yemeyecek mi? Evinde oturan imtihan halinde; bakalım evinin kıymetini bilebilecek mi? Tatile giden yine imtihan halinde; bakalım dinini evde bırakıp “Turistik gezilerde din olmaz zaten.” diye mi gidecek? Yoksa gittiği yere diniyle, Allah korkusuyla mı gidecek? Herkes imtihan halinde. İmtihansız bir şeyimiz yoktur. Rabbimiz imtihanın içinde imtihanlar yaratıyor. Mesela; hepimizin çok iyi bildiği namaz, kılınmazsa imtihan kaybedilmiş oluyor. Abdest alıp kibleye yönelerek namaza duran, imtihanın birinci bölümünü kazanmış oluyor. Namaz kılıp kılmamak imtihan; ama namazın içinde de Allah'ın huzurunda durduğu şuurunda bir namaz kılmak, başka bir imtihandır. İmtihanın içinde imtihanlar var. Açıyorsun onu, o imtihan oluyor; açıyorsun onu, onun içinden bir imtihan çıkıyor. “Esselamu aleykum ve rahmetullah” diye sol tarafa selam verince imtihan bitiyor. Bitti mi? Yine bitmedi aslında. O namazın seni kötülüklerden alıkoymasına lazım. Bakalım namaz kıldın diye namazdan sonraki hatalardan bir tanesine dönecek misin, dönmeyecek misin? O namazın imtihanı hala devam ediyor.

Biz düzeltmemiz gereken şu noktayı açıklamaya çalışıyoruz; insan mısın? Evet! Allah'ın yarattığı mahluk musun? Evet. Allah'a iman var mı? Evet. Elhamdülillah, Allah seni boşuna yaratmadı, şu anda boşuna nefes vermiyor, şu dakikan boşuna değil, muhakkak imtihan oluyorsun. “Ya ne imtihanı biz elma ağacına çıktık, elma topluyoruz.” Evet, imtihan halindesin. Bismillah diyerek başlayıp başlamayacağını göreceğ ağacın üstünde Allah. Sonra “Oo harikaymış bu elma!” mı diyeceksin, “Elhamdulillah!” mı diyeceksin göreceğ Allah. Elmada o biçim imtihan. Peki, balık tuttuk ve balık yiyoruz.” O imtihan içinde imtihan zaten. Evet, bazı imtihanların tonajı ağırdır. Bazılarını da çok hafif gramajla ölçülür, zannederiz biz. Öyle değil! Bir ‘elhamdulillah’ sözü, şu kainat kadar değer taşıyacak mı kıyamet günü? Taşıyacak. Demek ki elma imtihanı çok basit değilmiş.

Biz zannederiz ki hastane de ölümcül bir hastalıktan kıvranan birisi, “Ne imtihan ya! Adam ne belaya uğramış ya! Kim bilir kıyamet günü o hastalığın adını bile bilmemiş sapa sağlam ağaç gibi koca beden sahibi nice insanlar, kıvranıp duracaklar ve “Keşke hep hasta olsaydık da bu bedenin hesabını veremeyecek işler yapmamış olsaydık dünyada.” diyecekler. Hepimiz her saniye imtihan halindeyiz. Bu genel kuralımızdır.

Kardeşler,

Namaz, hac, oruç; bunlar mahza ibadet zaten. Namazda dünya ile ilişkin kesiliyor, dükkanın anahtarlarını kapatıp geliyorsun, namaz işte; ibadetten başka bir iş yapmıyorsun. Şimdi de bir Müslüman'ın ev hayatı, aile hayatı ne kadar imtihandır, bunu düşünelim. Bir defa evlenmemek imtihanı kaybetmektir. “Yahu evleneyim de bir imtihanı kazanayım.” diyorsun bir imtihan, bin olup karşına çıkıyor. Bekâr olsaydın kendi gırtlığına haram sokup sokmamakla imtihan olunacaktın, evlendiğin dakikadan itibaren birden fazla gırtlığın haramı senden sorulacak! Kendin namaza kalkıp kalmamanın hesabını verecektin, yuva kurduğun dakikadan itibaren birkaç kişinin seccadesini sen sereceksin. Sadece ibadetler açısından değil, evlilik tam bir imtihandır. Hani biz düğün yaptık, çok neşeliydi vesaire gibi sebeplerle evliliği dünyevi bir şey zannediyoruz. Bu ne biçim dünyevi bir şey ki haramını Allah belirlemiş, helalini Allah belirlemiş, Allah “Benim adıma bu işi yapacaksınız.” demiş. Tıpkı inek kesmek gibi; bir ineği alıp da “Kesin şunu bir ziyafet yapalım ya. Ben de senin onuruna kestim.” diyor kasap, domuz eti gibi necis oluyor. Yenmiyor; çünkü Allah'ın adına kesilirse yenir. Peki, inek mi inek! Bu bıçağın sırtında ayet mi yazıyordu? “Yoo!” Bu ineği yere niçin yattırдың? Allah yarattı, sen başkasının onuruna yattırдың yere. Yaratan Allah, bunu helal etmiyor sana o zaman. Bir domuzu yakalayıp kesmiş gibi oluyor. Haram mı? Haram, necis bir şey. Aynı inek besmele çekiyorsun, takatin varsa kibleye döndürüyorsun; ananın sütü gibi helal oluyor sana. Evlilik de böyle. Allah için yuva kuruyorsun, seni Allah mücahit kabul ediyor, mücahide kabul ediyor. Gençtir, şudur, budur, modadır, şunun için evleniyorsun; “Bul belanı!” diyor, oradan cehenneme yuvarlanıyorsun.

Her şey imtihan olduğu gibi hatta ve hatta hac gibi bir ibadet ki “Hac ibadetini ifa eden mümin evine döndüğünde, annesinden doğduğu ilk günkü kadar tertemiz günahsız doğuyor.” böyle diyor Rasulullah sallahu aleyhi ve sellem, ondan öğreniyoruz. Bu kadar muhteşem bir ibadeti, hac yapmış insana bir sorsanız, ne dertleri var onun? Nasıl ayağına basılıyor insanın, nasıl eteğine basıyorlar insanın? Sanki bütün şeytanlar her yeri terk edip toplanmış, Mekke’de hacıyı karşılamaya gitmişler, o hale geliyor. Neden? Hacca gitmek veya gitmemek bir imtihandı, haccın içinde gitmek veya gitmemekten daha büyük imtihanlar var. İmtihanın içinde imtihan olmaya razı olmuş insana, mümin denir zaten. “Katlanamam bu sıkıntılara.” diyene bir şey yok. *وَلَا يُسْئَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ* olabilir. “Kafirlere bir hesap sormayız biz.” Allah buyuruyor. Ne hesabı soracaksın? Kayıt numarası yok, üye değil, aday değil, cennetle ilgili bir hesabı yok ki. Neyin hesabını soracaksın, yuvarlanıp cehenneme gidecek, hesaba kitaba gerek yok onun için. Mümin ince hesapların adamıdır.

Burada vurgulamak istediğim şey kardeşler, biz üç-beş hoca efendiyi düğünümüze çağırdık. Biri Kur’an okudu, biri vaazlar etti, öbürü ilahiler okudu. Yemekten sonra da müthiş dualar yapıldı, âminler bir tarafa; çıkarken de herkes damada, geline “Allah mübarek etsin.” dedi. O kadar mübarek! Sanki Arafat’tan dönüyoruz gibi tören oldu. “Ne mübarek! Bu evde herhalde doğan çocuk büyük bir evliya olur, bunlar da zaten evliya anası ve evliya babası olarak bunların da hiç üstüne toz konmaz, şeytan o mahalleden bile geçmez.” Onların oturduğu evdeki bereket yeter zannediyoruz ya. Meleklerin nikâhını kıydığı Aişe ile Rasûlullah’ın evinde bile böyle olmadı, sallallahu aleyhi ve sellem. İmtihandır bu!

Tıpkı namaz gibidir. Nasıl unuttuğun “Yahu şu anahtarları nereye koymuştum?” diye aradığın anahtar, “Allahu Ekber” deyip namaza durunca koyduğun yer aklına geliyor. Bütün alacakların aklına geliyor, kimden intikam alacaktın da boşlamıştın onu, namazda aklında hepsi mübarek! Hafıza tazeleme merkezi seccade! Nasıl oluyor? Evlilik de öyle, evlilik de öyle! Aklına gelmemiş haramlar aklına gelir, etmediğin işleri edersin. “Yahu böyle değildi bu.” Evet, öyle değildi; imtihanın o

boyutunda değildi. Yüz metre koşuyordu, yüz metrede bu bölüm yoktu. Bin metre koşmaya kalktı, ebedi cennet yoluna girdi. Kilometrelerle falan ölçülüyor. Elbette nabızı değişecek bir miktar, kolay değil. “Biz on beş sene evli kalalım, yedi sekiz çocuğumuz olsun, Sonra ölünce de toprak oluruz.” diye mi evleniyoruz? “Nikâhlanalım, cennette keyif süreriz.” diye evleniyoruz. Bu, ucu olmayan bir koşudur.

Elbette böyle damarların genişleyecek, damarlarının her biri su borusu gibi olacak, kollarında, pazılarında. İmtihan bu! Gözlerin açılacak, yumurta kadar olacak koşmaktan. Kim demiş “ Evlilik öyle bir yastıkta kocamaktır.” Görürsün yastıkta mı kömürlükte mi kocatıyorlar seni. Yok, öyle bedava imtihan!

Bu ne biçim imtihan anlayışı ki biz takdir edeceğiz “Villamız olsun, sıkıntılı olmasın. Hele kadın hiç hastalanmasın.” Öyle kadın yok! “Hastalanmayacak, gelir sıkıntısı da olmasın, ziyaretçilerden de hoşlanmadıklarımız gelmesinler. Biz de gittik mi her türlü tören hazır olsun. Elli atmış sene evli kalırız böyle, bir sakıncası yok.” Var mı böyle bir seçenek ya? Çizgi roman mı yazıyorsun? Ne demek imtihan; ben soracağım, sen yapacaksın demek! Allah imtihan edip bize mi soracak “Ne münasip buyururdun kulum, ne sorayım sana, nelerden imtihan olmak istersin?” diye? Böyle olmayacak herhalde. Gerçekçi olmamız gerekiyor.

Evlilik beladan başka bir şey değil! Namaz gibi uykunu, keyfini böler. Şöyle bir muhabbet edeceksin ezan okunur, kalkma da göreyim seni. “Kış günü abdestim daha çok bozuluyor. Yazın bozulsaydı ne güzel serinlenecektik.” Yoo, öyle değil; yazın bozulmaz. Yolculuğa gidersin, ayakkabını çıkarmak bir dert; orada bozulur abdestin. Bu imtihan! İbadet imtihan olduğu gibi; sen kulsun, keyif sürmek için yaratılmadın, imtihan için yaratıldın.

Namaz dediğin olsa olsa iki saatini alır, evlilik yirmi dört saatini alıyor. Daha büyük imtihan, daha büyük bir sıkıntıdır. Bu minvalle evliliğe bakacağız. Yavrularımızı evlendirirken “Eh be elhamdulillah, mürüvvetlerini gördük be! Tamam işte, hadi baş göz ettik, selamun aleykum.” Ben olsam öyle değil “Rabbim koru bunları, büyük bir tünele girdi bunlar.” diye dua ederdim. Asıl evlenmişe dua, nasıl hacı “Mina’da ölürüm falan.” diye herkesle helalleşip gidiyor. Neredeyse evlenenle de helalleşip gitmeleri lazım, yarın başlarına geleceği belli değil çünkü. Vakıya böyle zaten. Masal anlatmıyorum! Herkes, evliliklerin akıbetini görüyor. Eğer şöyle birkaç yıl sonra, vakitli evlilik teklifleri gelirse şaşmayın. Nasılsa beş yıl sonra boşanıyor. “Dört yıllığına evlenelim.” diye baştan böyle bir rezil teklifle gençler birbirlerine teklif yapabilirler. O hale doğru gidiliyor. Çünkü yeni nesil sıkıntı çekmeye talip değil; her şeyi arzu ettiği gibi, internetten okuduğu gibi olmasını istiyor. O aşk romanlarındaki hayatı, var zannediyorlar. Roman yazarken kolay yazılır onlar; ama o romanı yaşarken burnundan gelir her biri. Öyle bir hayat yok dünyada! Peygamber olsan da yok, Ebu Bekir olsan da yok. Yok öyle bir hayat, yok!

“Ben yiyeyim, içeyim; ama dışarı çıkma derdim olmasın, yediklerim burnumdan hava olarak çıksın.” diye bir insan sistemi var mı bu dünya da? Sindirim sistemi olmayan insan olur mu? Olacak; ama cennette inşallah. Orada tuvalete gitme ihtiyacı inşallah görmeyeceğiz; ama burası tuvaletli dünya. Kaçacak bir yer yok. Uçakta bile tuvalet yapıyorlar, iki saat ne yapacak bu adam? Koca uçakta bile küçük bir tuvalet yapmak zorundasın. Dünya budur çünkü. Evliliği de budur, forsu da budur, villası da budur, gecekondusu da budur. Hayatı olduğu gibi kabul edenler daha huzurlu yaşarlar. Aşk romanlarındaki hayatı gerçekleştireceğini zanneden, kafasını vuracak duvar bulsun.

Kardeşler,

Evliliğe bu mantıkla bakmamızın bize sağlayacağı şey, gerçekçiliktir. Gerçekleri bilen, sıkıntılara hazırlıklı olur. Eğer bir insan hazırlıklı şekilde bir olayla karşılaşırsa o olay ona on etki yapıyorsa; hayal âlemindeyken karşılaştığında yirmi-otuz etki yapar. Tıpkı karda yürümek gibi; elin cebinde ıstık çala çala yürürsen soluğu dağın dibinde alırsın. Bir kaydın mı gidersin öyle; ama düşmeyeyim diye tedbirli olan elini cebinden çıkararak, kolay kolay kaymaz. Kaysa da çok az kayar ve hemen ayağa kalkar. Hayat da karda yürümek gibi kabul edilmelidir. Evet, evham içinde olup kendimizi perişan edecek halimizde yok. Gerçekçi, olacağız sadece.

Kardeşler,

Evliliğe giriş yaparken vurgulamamız gereken birkaç mesele vardı. Önceki derslerde bu vurgulamaların bir bölümünü yapmıştık. Bu dersimizde de bilhassa nişanlanma ve nişan sonrasında evliliğe hazırlanma bölümünü, irdelemek istiyorum. Önce bir hakikati konuşmamız gerekiyor.

Kardeşler,

Bilhassa gençlerin, (sözümde genç olmayanlar içinde geçerli olduğuna dair ima var)sevgi sendromu yaşamalarında bir sıkıntı yoktur. Sevmek; tıpkı acıkmak, yemek ihtiyacı gibi bir insan ihtiyacıdır. Evet, bazı insanlar da vahşet severler, kabalık sever; o da bir sevgi çeşididir. Doğal değildir; ama sevgi çeşididir. Tıpkı kaplanın, parçalayarak yemekten zevk alması gibi. Herhalde bir kaplana veya aslana yapılacak en büyük işkence, eti kıyma yapıp vermek olsa gerek. “Bu bebek yiyeceğini niye getirdiniz?” diye dalabilir sahibine. O böyle parçalayacak derisini falan, pençesini atacak, onun zevki o! O, onu seviyor. İnsan olarak sevmek ayıp değildir. Sevginin kölesi olmak, ayıptır.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem gibi kâinatın efendisi, arş görmüş peygamber, arşı alaya çıktuktan yani; miraç gördükten sonra bile Aişe’sini sevdiğini, ona âşık olduğunu söyledi. Bunu gizlemedi kimseden. “Ya bu ciddi mecliste böyle şeyler söylenir mi?” diyen de olmadı. Doğal bir peygamberdi çünkü. Hayal âleminde konuşmuyordu. “İbadet ede ede öyle bir noktaya geldi ki ne kadınla ne de yemekle ilgisi var. Artık uçtu, melek oldu.” denmedi onun için. İbadet etti,etti,etti, miraca çıktı, gitti geldi; Aişe’nin yanına gitti yine. Hayat tabiidir.

Şimdi bir felsefe çıktı. İbadet ediyorsun, ediyorsun, ediyorsun; ne kadın ne de yemek hiçbirini görmüyorsun artık. Bu yalan, bu yalan! Bu dünyada olmaz. Olsaydı, Kur’an bize “O hallere gelin ki ey müminler, sonunda hiçbir beşeri ihtiyacımız kalmayın.” derdi. Öyle demiyor. Tam aksine, *وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ* “Sen ölüm gelinceye kadar ibadet ortamında ol.” diyor. İbadet ne demek? Helallere, haramlara, secdesine, orucuna dikkat ederek yaşamak demektir. Sevmek bir genç için ayıplanacak bir şey değildir. Şu kadar ki yani, neden ayıplanacak bir şey değildir? Böyle bir şey ayıp olsaydı, âlemlerin efendisi “Seviyorum.” demezdi. Hepinizin bildiği bir hadis-i şerifi tekrar etmemde bir sakınca yok. Bir arkadaş muhabbeti ortamında “Kimi seviyorsun ya Rasulullah?” diye sordular. Amr ibni Asr radiyallahu anh da yeni Müslüman olmuştu. İşte o da “Listeye girecek miyim?” diye herhalde merak ediyordu. “Aişe” demiş Peygamber efendimiz. Onlar da “Ya Rasulullah biz erkeklerden söz ediyoruz burada, aileden sormuyoruz.” demişler. “O zaman babasını!” demiş Efendimiz. Sevgi ayıp bir şey değildir; ama âşık olup namazı bırakmak, hayata küsmek, “Eyvah gönderdiğim mesaja almadı.” diye o gün yememek ve içmemek bu aptallıktır. Allah’tan başkasına öyle âşık olunmaz!

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ Müminlerin aşkı, Allah’la kaynar. Onun dışında da sevdikleri olur. Analarını babalarını severler. Ana kadar, baba kadar. Hatta peygamberlerini de severler; ama peygamber kadar.

Çünkü peygamber bir insandır. İnsan kadar severiz. İlahlaştırılmazlar! İsa'nın ilahlaştırılıp da bir insanın onu, hâşâ Allah gibi algılanması noktasına getirmezler peygamberlerini, iman edenler. Bir kız, bir delikanlı erkeği ya da bir delikanlı, bir kızı sever. Bir erkek ne kadar sevilirse veya bir kız ne kadar sevilirse artık. Tapınmak yok! Biz, peygambere bile tapınmıyoruz! “Allah'ın kulu ve peygamberi, Muhammed aleyhisselam!” diyoruz. İnsanı yemekten, içmekten, arkadaşlarıyla muhabbetten, okuldaysa artık daha ders çalışmaktan alıkoyan bir hale geldiyse onunki sevgi değil; uçurumun başında olmak demektir. Böyle sevgi olmaz!

Gençlerin, özellikle bu tür sevgi uçurumuna kayma nedenleri boşluktur, boşluktur. Öyle on yaşından itibaren Bizans'ı hedef gösterirsen bir çocuğa; ne kadın görür etrafında ne de erkek görür. Bizans'ı kadın zanneder o. On yaşından itibaren Bizans'ın Fatih'i olarak hazırlarsın, öyle olur. Beş yaşındayken Kudüs'ü haritadan gösterip “Bak burası fetih olmadıkça gülmek yok sana!” dersin o da yirmi beş yaşında Kudüs Fatih'i olur. Sabahtan akşama kadar, akşamdan sabaha kadar film üstüne film veya okula gidiyor arkadaşlarıyla aşk macerası yaşıyor. On yaşında çocuklar, aşk romanı yazıyor. Peki, neden? Beş yaşından itibaren, o hikâyeleri dinliyor. Hatta ve hatta tesadüfen baktıklarından, rastladıklarından görüyorum, siz de görüyorsunuz yani, iki-üç yaşında çocuklar için çizgi film yapıyorlar; orada domuz, köpeğe âşık oluyor ya da köpekler birbirilerine âşık oluyorlar. Hayvanlara bile aşk masalı yazdırılmış bir nesil, büyüncü ne olacak? Elbette, o da kendi cinsinden birisine âşık olacak. Yani bu aşkı, sevmeyi, muhabbeti bu kadar seviyesiz bir hale düşürürse insanlık, kendi çukurunu kazmış olur. “Biz aileler olarak artık bu filmleri, dünyadan kaldıracacağız.” diyecek kapasitemiz yok, bunu hepimiz bilmemiz lazım; ama anneler, babalar, muallimler olarak belli bir tedbir kümesi oluşturabiliriz en azından.

Bu büyük afet sadece bizi, bu kıtayı ya da öbür kıtayı değil bütün insanlığı etkisi altına almış olan bir tür fırtınadır. Yani insanlar daha bebekken, neredeyse cinselliğin etkisi altına alınıyorlar. Çocukken hayvanlar arası; işte bir köpek bir filmde şöyle bir iş yapıyor, yolda başka bir köpeğe ıslık çalıyor. Yani köpeklerin havlaması bile cinsel hale geldi. Böyle bir zamanda bizim ne tür tedbirler alacağımızı, oturup düşünmemiz gerekiyor. Yani öyle bir canavara dönüştü ki şimdiki teknoloji; bunu icat edenler de ne yapacağını şaşırılmış durumdalar. Tedbiri kendileri de alamıyorlar. Biz çocuklarımızın belki yüzde yüz böyle bir arınma içinde olmalarını sağlayamayabiliriz. Okulundan, çevresinde kadar yüzlerce gerekçe var. “Sultan Fatih eskide bir adammış. Eskiden büyük adam olurdu, şimdi olsa internet adamı olur. Şimdi cep telefonunun adamı olurdu”. Cep telefonu Fatih'i mübarek! Fakat biz en azından çocuklarımızın ruhsuz, böyle bir mantıkla yetişmelerine engel olabiliriz.

Çocuklarımıza büyük şeyler aşılabiliriz. “Sen, sen bu ümmetin kurtarıcısın inşallah!” diyebiliriz. “Sen, Kur'an'ınla yeryüzüne nur dağıtacak bir adam olacaksın!” diyebiliriz. Çocuklarımızın futbol takımlarındaki isimlere hayran olmalarını engelleyebiliriz. Bir futbolcunun adını andığında “tükür, түkür, түkür!” diyebiliriz. “Ne yaptın sen, nasıl bunlara âşık olursun?” diyebiliriz. “Yavrum etme öyle, Sultan Fatih de!” deriz. Çünkü bizim seveceğimiz, sevdireceğimiz, örnek alacağımız kitlemiz var. İki tane boş balona tekmeyle vuran birine âşık olmuş çocuk, boşluktaki çocuk demektir bu. Bu aşk hikâyelerinin peşinde sürüklenen nesil, dolu bir hedefin peşinde koşturulmadığı içindir. Neden? Çünkü çocuklar yirmi yaşına gelmeden Kur'an okumasa da oluyor. Büyük şeyler zaten konuşulmuyor çocukların önünde. Peki, neden? “Hep çocuk, çocuk, çocuk!” Mübarek sakal bitmiş, bıyık bitmiş hala çocuk. Anne-babaya göre çocuk; ama o çocuk da çocuk yapma planları arıyor o arada. Çocuk dedikleri şeyin, çocuk yapma planları var; ama anne-babaya göre çocuk hala. Okulu bitecek, sonra iş kuracak, sonra baba da emekli olacak; ama on beş sene var babanın emekliliğine, bu çocuk da inşallah kırkını bitirmemiş olacak ve evlendirecekler bunu. Bu masal, şeytan masalıdır! Bunun müellifi, şeytandır! Bu tiyatroyu şeytan oynattırıyor. Allah'ın planına aykırıdır, Peygamber aleyhisselatu vesselamın sünnetine aykırıdır, böyle bir plan.

Kardeşler,

Bu ruhi boşluktan çocuklarımızı arındırmamız lazım. Bir de sinyalden anlayan baba-anne olmamız lazım. Sinyalden anlayacak anne-baba! Çocuk notere gidip “Sayın annem ve sayın babam, şu günden itibaren evlenmem gerektiğini size kanunen duyuruyorum.” diye noterden dilekçe yazacak hali yok çocuğun. Anne demek, baba demek; çocuğun kaşlarını oynatmasından, el hareketlerinden sağa sola bakmasından, vaktinin gelip gelmediğini anlamaktır. Bir de bir hususta daha, Allah rızası için ve kıyamet günü mesuliyetten kurtulmuş olmak için anneleri ve babaları ikaz ediyorum. “Benim evlenme vaktimdir.” diyen bir kızı, sakın kimse engellemesin. Bunun hesabını kıyamet günü vermek çok zordur, çok zordur. Bilhassa yöresel nedenlerle “O bizim yöreden değil!” diye bir kız çocuğunun evlilik talebini reddetmek, haramdır! **فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ** “Kızlarınızın evliliklerine engel olmayın.” Allah buyuruyor. Sokağa salın demek değil bu, şüphesiz. Tutup bir alkoliği “Bu benim eşim olsun.” diye talepte bulunuyorsa elbette mümin bir anne-baba “Otur, oturduğun yerde kızım!” der. Hemen helal bir alternatif üretir! “Bu buna vurulmuş.” Boşlukta kalan vurulur. Sen neredeydin vurulana kadar, işaretlerden neden anlamadın? Vurulmadan önce cepheye gittiğini anlamalıydın sen, bu vurulacağı yere doğru gidiyor. Annenin, babanın vazifesi düşeni kaldırmak değil; düşmeyi engelleyecek tedbirler almaktır.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyuruyor ki “Dininden ve ahlakından memnun olduğunuz bir delikanlı, kızınızı istediğinde verin.” buyuruyor. “Vermezseniz büyük bir fitne olur ve yeryüzünde fesad olur, haberiniz olsun.” buyuruyor sonra da. Bu cümlesini, üç kere üst üste tekrar etmiş. Ne buyurmuş “Dininden ve ahlakından memnun olduğunuz...” yani bir genç geliyor, dininde sıkıntısı yok, namazı var, akidesi düzgün, imanlı, ahlaken de bir kötülüğü bilinmiyor. Geliyor kızınızı istiyorsa tabii ki kız da “Ben kabul ederim.” diyorsa bu olur.

Kızı zorla evlendirmek de haramdır! Hiçbir baba ve annenin “Sen filancayla evleneceksin.” deme hakkı yoktur bizim şeriatımızda. Zorla bir kızı, asla ana-babası evlendiremez. Kız “Ben gitmiyorum.” dese anne-babaya asi olmuş olmaz. “Babalık hakkımı kullanıyorum.” Sen, su üstünde hak kullanıyorsun. Babalık hakkı yok. “Anelik hakkımı, sütümü haram ederim.” Edersen et! Süt mü yok piyasada? Böyle gereksiz bir hak kullanımına gidemez! Neden? Evlenmek kızın, kendi hakkıdır. Annenin, babanın ölçüsüz evliliğe müdahale etmek vazifesidir. Kız, haram olacak tarz da evlenmek istiyor. Evleneceği adam ise kadın idare edemeyecek halde, ahlakı bozuk birisi, döven kıran birisi ve bununla evlenmek istiyor. Anne-baba nasihat eder, bunu engellemeye çalışır; ama Allah’ın nazarında sorun olmayacak bir evliliği, engelleyemez.

Anneler babalar böyle bir koz kullanmaya kalkarlar da bu esnada kız da yanlış bir iş yaparsa bu dosya, kıyamet günü ortak açılır. O zaman da “Bizim kızımız asla böyle bir şey yapmaz. Biz onu ciddi yetiştirdik.” diyen de inşaallah dediğiyle karşılaşır. İnşaallah dediği gibi olur; kimse büyük konuşmamalıdır. Herkes can taşıyor, herkesin özel şeytanı var. “Biz çocuğumuzu iyi yetiştirdik.” Herkes çocuğunu iyi yetiştirmişti. Zaten kimse zift kuyusuna atmıyor ki çocuğunu, herkes iyi yetiştiriyor. Zaten sıkıntısı olana kadar o kız sana “Anacığım, babacığım, canım anam, canım babam!” diyor. Seninle restleşeceği zaman “Bak baba!” diye başlıyor söze. Herkesin taşıacağı bir nokta muhakkak vardır. “Benim bir bardağım var, hiç taşmıyor.” Var mı öyle bardak, neden taşmıyor? Çünkü üstüne bir şey koymuyorsun ya da altı yok bardağın. O bardak değil o zaman, taşmaz bardak yok; itaat sınırını yıpratmaz çocuk yoktur! Bu hususlarda, gerekiyorsa pedagojik destek de almak, istişareler etmek lazımdır.

Çocuklarımızı, annelik babalık heybetimizi yırtmadan evlendirmek en büyük nimettir. Allahın bize en büyük ihsanıdır, bunun için çok dua etmeliyiz. Bunun yanında maddi tedbirlerimizi de çok iyi almalıyız. Yani anneler babalar “Biz para vermezsek evlenemezler zaten.” diye çok güvenmemelidirler. Haram o kadar lezzetlidir ki düğünden, evden, barktan her şeyden vazgeçer “Köprünün altında yaşarız.” diye ikna edebilir. Şeytan bunu, kaç milyon örnekle dünyada göstermiştir. Niye anlatma ihtiyacı hissediyorum? İlk defa uzaydaki bir vakıamı anlatıyorum. Yeryüzü bunun örnekleriyle dolu kardeşler; ama herkes içine gömüyor, acıyı konuşmak zor oluyor, kimse konuşmuyor olabilir. Fakat kıyamet var! Hocanın vazifesi Ebubekir hikâyesi anlatıp geçiştirmek değil, gerçeklere uyandırmaktır. Hikâye anlattı da “Ah ne güzel düğünü! İşte Fatıma’nın Ali ile düğünü ne kadar güzeldi.” Hangi Fatıma, hangi Ali? Ortada Fatıma mı var, Ali mi var? “Onların düğünü gibi bize düğün nasip et. Onların bereketinden bize ver.” Çok beklersin sen o bereketten! Elinde bir poşet taşınacak bir çeyizle evlenmiş Fatıma’ ya benzer dua yapıyorsun. Bir tır taşıyamıyor senin çeyizini. Ne denklik maşallah, ne kadar benziyor.

Mekke fethinden dönerken bile İslam ordusu, o kadar şaşalı bir tören yapmamıştı. Senin kızın evleniyor israf diz boyu “Fâtıma’nın Ali’nin huzurundan bu yuvaya ver.” Ver gitsin, nasıl olsa masrafsız istek! Gerçekçi olmak lazım kardeşler! Hadis şerifi tekrar hatırlatıyorum “Ahlakından ve dininden memnun olacağınız bir delikanlı kapınıza geldiğinde kızınızı verin; yoksa fitne olur yeryüzünde, fesad olur”. Fitne ne demek; artık bir daha senin engelleyemeyeceğin bela demektir. Bu senin başına mı gelir, kızının başına mı gelir? Onu Allah bilir; ama anneler babalar fitneye, fesada neden olmamalıdır.

Evliliği, illaki böyle apartman dairelerinde yaşayıp mutlu olmak için kullanılan bir sektör olarak görmemeliyiz. Evlilik, iffetimizi korumak içindir. Ayrıntılarına girecek fırsatımız, imkânımız olmazsa yüzeysel yaparız; apartman dairesi olmazsa gecekondu olur. Çeyizimiz bir yorgan olur, bir yastık olur. İllaki debdebeli dolaplar, mobilyalar olması gerekmiyor. Yani bir acil vakıa var, bir de keyfi vakıa var.

Kardeşler,

Bizim evliliğimiz ibadettir; ama imtihandır da namaz gibi, hac gibi. Bu ibadete, bu imtihana hepimizin hazır olması lazımdır. Bir kızın, babası ve annesi tarafından evliliğe uygun bulduktan sonra erkekle yapılan sözleşmesine bizde nişan, deniyor. Nişan, kadim bir iştir yani; evleneceklerin ön sözleşme yapmaları anlamında. Peygamber aleyhisselam Efendimiz zamanında da vardı. Önce gelip kız istenir. Örf nasılsa veya kız gider öbür tarafa “Biz evlenelim.” der. O da olabilir, mümkündür. Bu isteğe olumlu cevap verildiğinde bizde bir de yüzük takma var, bu yüzüğün evlilikle bir alakası yoktur. Haram da değildir, Farz da değildir, sünnet de değildir! Yüzük takmak, Şuraya takarsan daha uygun olur.” şeklinde sünnettir. Yani yüzük, bir İslamcılık ilavesi tarzında bir sünnet değildir. Örfdür, örfte de izin vermiştir şeriatımız. Efendimiz yüzük kullanıyordu. Mühür olarak kullanıyordu yüzüğünü, diyelim sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Bizim şeriatımız, İslam dininde nikâhtan önce hiçbir şey; geçerli bir beraberlik izni oluşturmaz. Nişanlanmakla nişanlamamak arasında din açısından, hiçbir fark yoktur. Bu ne demek? Ahmet’le Aişenin nişanlandığını kabul edelim. Bunlar iki sene nişanlı kalsalar; sokaktaki bir Ahmed ile sokaktaki bir Aişe gibidirler. Mesela Ahmet, Aişe ile nişanlandı diye, Aişe’nin annesinin elini öpemez. Yabancı bir kadındır bu! Sokakta bir kadının elini tutmak nasıl haramsa nişanlısının annesinin elini tutmak da haramdır. Aynı şekilde Aişe de nişanlısı Ahmet’in babasının bir şeyi değildir, onun hiçbir şeyidir. Nişanın bir bağlayıcılığı, kilitleyiciliği yoktur bizde. İslam’dan söz ediyorum, Müslümanlıktan söz ediyorum! Ebu Hanife’nin öğretmenliğini yaptığı fıkıh terbiyeliğinden söz ediyorum.

Nikâhtır her şeyi bloke eden! Nikâhtan önce bağlayıcı bir şey yoktur. Bu sebeple nişanı abartmak; sanki her şey olmuş gibi veya bütün sözleşmeler bitmiş, imzalar atılmış gibi kabul etmek Müslümanlığa aykırıdır. Bu, bizi şu sonuçlara götürür: Nişanlılardan erkek veya kız tarafı “Vazgeçtim.” dediği zaman herhangi bir vebale girmezler. Sadece nikâh mahkeme kararıyla, kadının kararıyla iptal edilebilir. Bir başka şekli de erkek hakkını kullanır ya da kadın bir tür boşanma hakkını kullanır ve iptal edilir. Bunun dışında nişandan dolayı “Biz iki aydır nişanlıyız. Ben uygun görmedim, vazgeçiyorum. Kıyamet günü kul hakkı olur mu?” Hiçbir hak olmaz! “Peki, ciddi bir oyun oynadık, oyundan vazgeçtik.” Bu; insanlık, ahlak, şahsiyet ve zihniyet meselesidir.

Nişanlılık, nikâh vaktine kadar bir tanıma ve tanışma sürecidir. Neden tanıma ve tanışma süreci oluyor? Tanışamazsak anlayamayız. Peki, biz bir sürü törenler yaptık. Törenler anlamadığım bir iştir zaten. Nişan için bir salon tutuluyor. Düğünü herhalde okyanusta yapacaklar yani, koca otel nişan için kiralanmış. Stadyum gibi bir yerde nişan yapılıyor; bunun düğünü de uzayda olur herhalde, başka bir yerde bu düğün olmaz zaten. Bu; debdebeden, israftan, tuzaktan başka bir şey değildir zaten. Nişana bu kadar büyük yatırım yapıyorsa bir aile anla ki o ailede bir bozukluk vardır. İşte, birbirlerine gösterişten başka verecekleri bir şeyleri yok demek ki. “Sen şunu hazırladın, ben şunu hazırladım.” Evlilik kişilerin yüreklerini birbirine feda etme işidir. Fakat sen doğal evliliği, Allah’ın yarattığı fitratın dışında bir mekanizmayla icra etmeye kalkarsan; sana salon yetmez o zaman. Salonlara sığamazsın o zaman.

Nikâh yapılmadan önceki nişan, fıkhen ve dinen hiçbir bağlayıcılık taşımaz. Dolayısıyla taraflar birbirlerine hediye götürdüklerinde, bu hediyeleri geri alırlar. Yenilenler ve içilenler hariç herkes hediyesini geri alır. Buradan bir hak hukuk doğmaz. Götürdüğün çikolatayı da istersen o da ayıp tabiki. Bırak, onu yediler. O gün zaten yarısını senin misafirlerine tutmuşlardı. Yani bilezikti, altındı vesaireydi götürülen şeyler geri alınır. Çünkü nişanın, hiçbir bağlayıcılığı yoktur. Adı üstünde nişan! Filancaya pazarlanıyor diye bir şeye işaret koymak, bu koyun satılacak diye, bu ağaç kesilecek diye üzerine bir nişan konduğu gibi; “Biz ilerde evleneceğiz inşallah.” diye birbirlerine yüzük takıp, söz vermeleri de bir nişandır. Hatta ve hatta nişanın mümkün olduğu kadar sadece iki ailenin ve çok yakın akraba kadrosu içerisinde yapılmasını da tavsiye ederiz. Çünkü debdebeli düğünden daha dehşetli bir nişan, dönüş yollarını zorlaştırıyor. Dönüş yolunu zorlayınca da ilerde patlayacak fıçıyı su dolduruyorsun, demektir.

Şeriatımız tabii bir şekilde, nikâha kadar “Herkes serbest olsun.” diyor. Niye? “Ben vazgeçtim.” dendiğinde sıkıntı olmasın. “Ben vazgeçtim.” sözünü zorlaştırdığın zaman kerhen devam eden bir beraberlik, başlayacak demektir. Bu kerhen beraberlik bir gün patlayacak! Evliliğin yirmi beşinci senesinde de otuz beşinci senesinde de patlayabilir. Nitekim bunun kaç örneğini görüyoruz, her gün hayatın içinde yaşıyoruz. Bu ayrıntılara girmemize gerek yoktur.

Kardeşler,

Örfümüzde yanlış bir uygulama var. Şimdi deniyor ki “Kız ve erkek nişanlandılar. Bunlar şimdi beraber gezecekler. Bu beraber gezmede günah işlerler. Nikâh kıyalım bunlara.” Kıyın, Kıyın! Allah mübarek etsin! Tamam, hazıranda da nikâh kıydı. Düğün ne zaman? “Bir dahaki hazıranda inşallah!” O zaman ne düşünüyorsun? “İnşallah nikâh kıyacağız, düğün yapacağız.” Hani şimdi nikâh yapmıştın? “Bu imam nikâhıdır.” O zaman da müezzin nikâhı kıyacaklar herhalde. Bir kere şeriata iman eden bir mümin; nikâhı imam, müezzin diye ayırmaz. Ne demek imam nikâhı? Bu resmen orijinali değil, kaçamak. İşimizi idare etmek için kılıf olan nikâh bu. Kendi de diyor ki “Düğünden önce bir nikâh yapacağız.” Şimdi ne yapıyorsun? “Yasal prosedürü idare ediyoruz işte.” İyi de

kardeşim sen, beşer bir sistemde uyduruk kâğıt üzerinden naylon fatura kesmeye alışmışsın da bu melekler anlamaz naylon faturadan!

Şimdi anne baba oturuyorlar, “Nikâh kıyalım çocuklarımıza, günaha girmesinler.” diyorlar. İyi, kıydınız! İmam geldi, ne alakası varsa! Nikâh kıyıldı, “Verin kızı, ben gideceğim.” dediğinde damat; “Deli misin, ne yapıyorsun yahu? Nikâh kıymak, nikâh değil ki. Sübhanallah! Şeriatımız, eğlence konusu değildir. Zaten şu imam nikâhı kelimesinde, çıldırtan bir alerjik hastalık var. Ne demek imam nikâhı? Allah’ın nikâhı bu! Nikâhımızı imamın kıyması gerekmiyor ki. Burada ciddi bir hata var, laubalilik var. Bunun adı laubaliliktir! Başka bir isimle bunu, isimlendiremiyorum.

Nişan sürecinde nikâh yapılabilir mi? Yapılır. Bunun dinen sakıncası yok, iş bitmiş. O zaman kaynananın elini de öpersin, evlendiğin kızı da alır, gidersin. Evde mi bırakırsın, otelde mi bırakır gidersin, o sana kalmış. Çeyrek nikâh diye bir şey yok! O kadar da değil efendim. “Çeyrek döner olur da çeyrek nikâh olmaz mı? Bu işin bir ciddiyeti vardır! “Herkes böyle yapıyor.” Onu bilmem ben. Herkes gâvur olabiliyor belli yerlerde. Allah’ın dini ile oynanmaz!

Peki, ne tavsiye ediyoruz. Nişan, en fazla üç ay sürmelidir. Üç aydan fazla süren nişan, sadece beladır. Başka bir şey değildir. Çok olağanüstü şartlar olur yani; delikanlı askere gitmiştir, tedavi görüyordur. Belki bunun için dört aya, beş aya uzatılabilir. Üç aydan önce de salı günü nişan yapıp perşembe günü düğün yapmak da doğru değildir. Bu tanışma sürecini, bir miktar demlendirmek lazımdır.

İşte “Ben kendime kız alıyorum. Ben evlat alıyorum.” kimse bunlara inanmasın. Elbette gelip de “Vallahi ben çok stresli bir adamım, sinirimi boşaltacak bir yer bulamıyordum. Saksıları falan hepsini kırdım. Senin kızını gelin olarak alıp akşamları dövmek istiyorum.” demez adam. “Verdik bizim çocukları. Biz yalnız kaldık, bir evlat istiyoruz evde filan...” der herhalde. Bu edebiyatlar hep böyle! Çağlardan beri böyle söylenir zaten. “Biz de verdik, Allah hayırlı etsin, mübarek etsin.” Bu laflara kimse inanmamalıdır. Ailelerin birbirlerini araştırması ve gençlerin birbirlerinin üzerinde ikna olması için bir-iki ay bir nişanlılık dönemi geçirmelidir. Bu dönemde üçüncü bir kişi yanlarında olmak şartıyla nişanlılar bir arada olabilirler, görüşebilirler; ama asla birbirlerinin elini tutamazlar. Birbirleriyle yaklaşamazlar. Bir yeğen, bir yakın akraba, anneler, babalardan bir tanesi bulunarak üçüncü bir kişi oluşur. Halvet dediğimiz tehlikeden kurtulup bir arada bulunabilirler. Telefonla görüşebilirler. Bu telefon görüşmelerinde yatak odası düzeyine düşmeyecek seviyede sorular sorulabilir. Birbirlerine ikna olmadıkları şeyler sorulabilir. Tatmin olunabilir. Neticede mutmain olurlarsa “Tamam, bu benim aradığım gibidir.” derlerse evlenmelerin de bir sakınca olmaz. Nikâhları kıyıldığı gün de bunlar karı- kocadırlar. Karı-koca olmaya hak tanımayan nikâhın kıyılması, dinle oynamaktır. Böyle bir şeyi kabul edemeyiz. Böyle bir nikâha, şahit olamayız. Yani naylon fatura gibi, naylon nikâh olmaz. Bunu kim yaptıysa hata etmiştir. İstiğfar etsin.

Kardeşler,

Yeni gelişen durumlardan biri de evlenmeden önce evlenecek adaylardan, tıbbi tahlil yaptırılmaları isteniyor. Bu tahlilin yapılması nişanlılık dönemindedir ve bir sakınca yoktur. Tahlil sonuçlarına göre de taraflardan birinin “Bu benim anladığım bir şey değil ya da memnun olacağım bir şey değildir.” demesinde sakınca yoktur. Zaten kız ve erkek tarafı eğer mevcut bildikleri sıkıntılılarından, hastalıklarından birini gizlerse bu evliliği öbür tarafa, iptal etme hakkını doğurur. Mesela erkeğin; belli bir ameliyat geçirdiğinden veya genetik olarak akrabalarından gelen bir sorundan dolayı çocuk yapamayacak bir erkek olduğunu bildiği halde kalker, bir kızla evlenir. Kız da bunu evlendikten sonra anlarsa ve “Bu eşimden benim çocuğum olmaz ve bunu biliyordu bu adam.” derse

bu kadın tarafına, o evliliği iptal ettirme hakkını doğurur. Dinen hiçbir vebale de girmez o kadın. Çeker babasının evine gider ve gerekli hukuki süreci işletebilir.

Aynı şey, erkek için de geçerlidir. Mesela; kız ağır bir kan hastalığı geçirmiş ve doktor onu ikaz etmiş “Filan hastalığı da var. Bu hastalık ömür boyu taşınan ve sirayet eden bir hastalıktır” Başka bir şekilde çocuk sahibi olmasına engel bir hastalığı ya da evlendikten bir sene sonra onu yatağa düşürecek bir hastalığı veyahut bir evliliği kaldıramayacak düzeyde bir kan hastalığı olabilir. Bu tip gizlenmiş hastalıklar, erkeğe de otomatik olarak nikâhı iptal ettirip mehrini geri alma hakkı doğurur. Çünkü evlilik, bir akitir. İnsanlar akitlerde verdikleri sözlerinin, esiridirler. Bilmediğimiz halde, ummadığımız bir anda bir hastalık karşımıza çıkar. Böyle bir durumda “Başımızın gözümüzün üstünde yeri var. Allah’tan geldi, sefa geldi.” diyebiliriz sadece. Fakat on sene kanser tedavisi gör, ondan sonra da git, başkasının kızıyla veya başkasının oğluyla hiçbir şey yokmuş evlendin. Sonucunda da gizlediğin bir hastalık yüzünden karşı tarafı tehlikeye bulaştıracaksın ya da iki sene sonra sen tekrar yataklara düşeceksin bünyen kaldırmadığı için. Bu hıyanettir! Mümin bu şekilde hıyanet, yapmaz. Yaparsa karşılığında da nikâhı iptal edilmiş olur.

Kardeşler,

Çok önemli bir noktayı, bu nişan vs. gibi konuları konuşurken bir noktayı vurgulamak istiyorum. Evlilik yüzde yüz erkek ve kadın tarafının birbirlerinin fiziğini beğenmesi üzerine kurulmalıdır. Yani bir erkek “Aradığım kız buydu.” demelidir. Bunun için şeriatımız “Git, bak! Öyle evlen.” diyor. Öyle işte “Annem dedi, çok güzelmiş. Teyzem dedi, ben de beğendim, tamam alın, getirin.” Sandalyeyi bile böyle almıyor insanlar, üç saat mağaza dolaşıyorlar. O sandalyeye oturuyor. Bakıyor oldu mu, olmadı mı? Sandalye bile saatlerce araştırılıyor da yani, evlilik gibi muhteşem bir olay, Allah’ın mucizelerinden biri; görücü, tanıtıcı usulü ile olmaz. Erkek görececek, kız görececek “Beğendim, aradığım karşı taraf buydu.” diyecek, bu şekilde evleneceğiz. Ebu Hureyre radiyallahu anh’ın çok önemli bir tespiti var. Sahihi Müslim’den bunu naklediyorum diyor ki, “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yanında oturuyorduk, muhacirlerden birisi geldi ve evleneceğini söyledi. Kimle evleneceksin, dedi Efendimiz. Ensardan bir kadınla evleneceğim, dedi adam.” Yani Mekkeli bir mümin, Medineli birisi ile evlenecek. Bir kadınla evlenecek. “İyice baktın mı ona?” demiş Efendimiz. “Yok ya Resulullah.” demiş adam. “Git bak, git bak! Bu Medineli kadınların gözleri çok küçük, sonra hoşuna gitmez, aranız açılır.” buyurmuş Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem. Bakın, dikkat edin! “Boyuna, posuna bakın.” demiyor Medinelilerin gözleri küçük, Mekkelilerinki daha büyük! Adam anasını, teyzesini, halasını hep büyük gözlü kadın olarak görmüş. Şimdi evlenme heyecanı ile gözüne kulağına bakmamış; ama aradan üç beş ay geçince ve kadın hamile kalınca halsiz, çaresiz olunca kadının gözü çivi batacak onun gözüne. “Bu arızalıyı almışız, gözü iyi değil, kaşı iyi değil, saçının rengi iyi değil.” diyecek sonra.

Şimdi bir peygamberin bize göre hemen ne demesi lazım? “Hayırlı olsun, Allah mübarek etsin.” Fakat Efendimiz “Gözüne baktın mı?” demiş. Çünkü o, onun hemşerisi. Mekkeli, Mekkelilerin göz zevkini biliyor ve “Git gözüne bak!” diyor. Abdurrahman bin Avf radiyallahu anh, diğer sahabeler evlenecekleri zaman “Kimle evleniyorsun, beğendin mi?” diye sorarmış. O zamanda torunu yaşında çocukların evlilik zevkleriyle ilgilenmiş.

Şöyle bir evlilik başarısızdır. “Ben filanca hoca efendiyi seviyorum, onun vakfına da gidiyorum. Dolayısıyla onun vakfına giden herhangi bir kız çok iyidir. Mübarektir.” Bir de hocası çıkıp “Derslere gelir.” dediyse tamam. Cebrail aleyhisselam da şahit olmak için bekliyor zaten. Bu, yanılıdır. Evlilik bedenler üzerinden yapılıyor. Din ve cemaat üzerinden yapılmıyor. Dinimizi evlendirmiyoruz, kendimizi evlendiriyoruz ve yüzde yüz zevklerimizle alakalıdır bu. Bizim

evleneceğimiz kadınlarımız, evleneceğimiz kocalarımız on beş yirmi sene sonra bile akşamı, ipe çekeceğimiz kadar sevdiğimiz kimseler olmalıdırlar. Bu kadar! Şeriatımızın terbiyesi tabî ki. “Bizim akrabadan, bizim yöreden o.” Ne yapayım senin yöreni ben. Bu domates mi ki senin yöreninki daha organik, diye alacağız onu. İnsan bu!

Evet, kültürel ilişkilerimize ve kültürel inceliklerimize dikkat edeceğiz. Çünkü beden güzelliği ve beden beğenilirliği aşıldıktan sonra, bir de kültürel ilişkimizde şüphesiz önemlidir. Yani, sevdiğin yemekleri ebediyen yapamayacak kadına sen, hep sert bakacaksın zaten. Öyle bir kadın da “Benim yemeklerimi bunlar beğenmeyecekler. O eve niye gideyim?” diye düşünebilir. Gerçi şimdi, kültür diye bir şey kalmadı. Hepimiz televizyon kültürlüyüz. Televizyon nasıl buyurduysa ve menüyü de o veriyor zaten. Sabah yemekleri tarif ediyor “Şu yemekler bugün yapılacak.” Buna rağmen kimi et yemeği çok yapıyor, kimisi filan yemeği yapıyor. Mesele sadece yemek meselesi değildir. Yöre vardır. Bayram demek onlarda, miting demektir. Kadın bayramda üç yüz dört yüz kişilik ziyafet hazırlamak zorunda, dede burada oturuyor diye. Kendi babasının evinde bayramda iki kişiyle bile bayramlaşmazken; böyle bir evde çıldırır o kadın. Bu ayrıntılar düşünülecek; ama beden ayrıntısından sonra. Beden önemlidir. Çünkü bedenler birbirine tutuldu mu beş yüz kişilik yemek de yapar o kadın; ama bir tutulmadıysa bir kaşık çorbayı hesap eder, “Bu kaşık fazla oldu. Kardeşin niye bunu yedi der.” Bu ayrıntılar yabancı gözüyle bakıldığında “Beş kuruş etmez şeyler, bunların üzerinde konuşuyoruz.” diyoruz; ama bir de onlara sorsan “Ağrı dağı kadar ağır sorunlar bunlar.” derler. Bu dertleri önceden tasarlamak gerekiyor. İşi çok mu yokuşa sürdük? Hayır, imtihan bu! Seçerek alırsın, başına başka dert olur; seçmezsin, başka dert olur. Her halükarda kızlarımız bilhassa “Ben evde kalırım bu teoriyi kabule etmezsem. Yok dersem evde kalma riskim var.” diye beğenmedikleri biriyle evlenmemelidirler! Genç delikanlılar da “Bunun aile durumu iyi işte, düğünümüzün yarısını onlar yapar.” gibi adi ve düşük bir sebeple evlilik teklifi yapmamalıdırlar. Bunlar bu işin, ince ayarlarıdır.

Kardeşler

Bizim şeriatımızda evliliğin temel ilkelerinden birisi de mehirdir. Mehir, erkeğin kadına verdiği miktardır. Burada da bir ince ayar yapmam gerekiyor. Ahmed Ayşe’ye “Benimle evlenir misin? dediğinde “Tabi evlenirim, kabul ettim. Baba izin veriyor musun?” “Verdim yavrum.” “Düğünümüzü yapalım mı?” “Yapalım.” Sözleştik mi?” “Sözleştik.” “Hadi şimdi kuyumcuya gidelim.” “Ne alacağız?” “Kemerini, takısı ne ise onu alalım.” Tamam, bu mehirdir işte! Tanıştıktan sonra götürdüğün çikolata hariç, kız tarafının isteyerek senden aldığı ne ise onun adı, mehirdir. Nişanda kuyumcuya gidiliyor. Bir poşetle çıkıyorsun kuyumcudan, erkek veriyor ne de olsa. Ondan sonra mağazayı gidiliyor. Mağaza da poşetler, çuvallar ne ise çıkılıyor. İmam nikâhına geliyorlar, “Mehir ne konuşacağız?” “Hele bir nikah olsun bakarız.” siz daha önce hiçbir şey konuşmadınız mı gittik kuyumcuda gerdanlar aşağıya akıyor gerdan altın dolu. “Ne konuşuyorsunuz burada?” “Vallahi dinen gerekliymiş işte, mehir konuşuyoruz.” Bu imam nikâhı gibi bir şey işte! Demek ki keyfin isteğini yapıyorsun, Allahın şeriatına gelince “O da olsun, onu da yapalım, ne zararı var.” diyorsun. Ona pek önem vermiyorsun. Nasıl olsa erkek veriyor. Böyle değil! Tanıştıktan sonra kuyumcuda, manifaturacıda, inşaatçıda, çimentocuda, nerde ne aldıysan erkekten; onu adın mehirdir ve bunun tekrarı yoktur. Fakat “Biz mehri, nikâh masasına havale ettik. O zamana kadar bir şey almadık.” diyorsa tamamdır! Nikâh masasında ne isterse kadına verilir. Beş yüz yirmi kilo altın ya da iki yüz kilo mücevher; onun hakkıdır ve ister. Kuranımız “Kıntar kıntar (tonlarca) da altın istemiş olsalar sizden. Dokunmayın onlara.” diyor. Allah hak verdi, kadının hakkı bu. “Bir dolma kalem ver yeter.” de diyebilir. O, onun bileceği bir şeydir. “Ben bu kadar veremem.” demek de erkeğin hakkıdır; ama “Veririm.” dedikten sonra da vermek zorundadır. Peki, bu mehri mesela dedik ki “Bana iki yüz gram altın alacaksın.” Aldık, sonra da düğün masrafları çok oldu. Kayınpeder geldi dedi ki “Versene

altınları, masrafları ödeyeceğiz.” Otur, oturduğun yerde! Ne demek bu? Bu altın kadının öz be öz çalışarak kazandığı, parası gibidir. Erkeğin kendisi veya ailesinin bu paraya müdahale hakkı yoktur. Kadın kurbanını da keser, zekâtını da verir.

Mehir, öz mal demektir. Kadına mehir diye ver. Ondan sonra da inşaat yaparken ondan birazını, araba alırken birazını daha al! Kadın kendi verirse ne âlâ; ama cebren ve kehlen alma hakkı yoktur kocanın veya başkasının. Mehir, Allah’ın kadına verdiği bir haktır. Peki, erkek veremiyor bunu. Söz vermeseydi! Ne olacak? İslam mahkemesi varsa müracaat edecek icra ile alacak. “Yok öyle bir şey, devlet tanımıyor mehir vs.” diye konuşabilirsin. Merak etme! Ahkemü’l Hâkimîn’in huzuruna gidecek herkes. Orada ödenecek herkesin hakkı. O zaman göreceğiz.

Velhamdülillahi rabbil âlemin